

Arrest

nr. 120 888 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 27 april 2010 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 28 april 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 13 augustus 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 24 september 2010 dient verzoekster een eerste aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 11 oktober 2010 ontvankelijk verklaard.

1.4. Bij arrest met nummer 53 558 van 21 december 2010 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 16 februari 2013 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 april 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 februari 2013 onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 8 mei 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 september 2010 ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 6 september 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.09.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Ethiopië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 11.10.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Er werden medische elementen aangehaald voor [...] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché dd. 07.05.2013 in gesloten omslag).

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.8. Eveneens op 8 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, luidt:

“In uitvoering van de beslissing van [D. K.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[M. T., K.] geboren te [...] op [...], nationaliteit Ethiopië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Verweerder werpt verder een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij wijst erop dat dit bevel werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat hij op grond van deze bepaling niet langer over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij stelt dat bij een eventuele vernietiging van deze beslissing hij niet anders vermag dan in uitvoering van voormelde bepaling, na te hebben vastgesteld dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

De Raad stelt evenwel vast dat indien er grond is tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing verzoekster terugvalt op de situatie waarin zij als gevolg van de ontvankelijkheidsbeslissing van 11 oktober 2010 opnieuw recht heeft op een attest van immatriculatie model A in afwachting van een nieuwe beslissing ten gronde. Hiertoe kan worden verwezen naar artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan niet zonder meer worden vastgesteld dat bij nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten verweerder niet anders kan dan op dezelfde grond een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij licht het middel als volgt toe:

"Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is en een onjuiste toepassing maakt van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. Dat zowel de materiële als formele motiveringsverplichting kunnen zijn geschonden.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken : "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (RvSt. nr. 130.047 dd.. 1 april 2004 en RvSt. nr. 130.048 dd.. 1 april 2004).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alsoo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO,1990, 31)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43)

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat ter zelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).

Dat de bestreden beslissing op verschillende punten niet gemotiveerd blijkt te zijn.

Dat elke van die punten op zichzelf maken dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is en dient geannuleerd te worden bij gebreken aan afdoende motivering.

Dat de bestreden beslissing op een aantal punten geen motieven bevat of motieven bevat die afdoende gelet op de aangebrachte elementen en argumenten om de beslissing gemotiveerd te maken. Dat dit niet alléén inhoudt dat de bestreden beslissing niet formeel gemotiveerd is, doch ook maakt dat het de bestreden beslissing aan materiële motivering ontbreekt.

Dat voor zover nodig aangegeven wordt dat zelfs in het dossier de motivering niet afdoende is.

Dat ook de zorgvuldigheidsplicht niet nagekomen is nu de beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid genomen is.

Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

[...]

Dat overeenkomstig artikel 2 en 3 van de formele motiveringswet de motieven in de bestreden beslissing dienen te staan daar waar overeenkomstig artikel 9 ter van de vreemdelingenwet het niet de arts is die de bestreden beslissing vermag te nemen zodat in ieder geval niet kan gewerkt worden met verwijzing naar een advies nu de bevoegde ambtenaar zelve de bestreden beslissing dient te nemen en de arts onbevoegd is om de beslissing zelve te nemen.

Dat het volgende subsidiair opgeworpen wordt:

Dat verwezen wordt naar een medisch verslag waarin het volgende wordt voorgehouden :

" Het verslag van mevrouw [I. D.] wordt buiten beschouwing gelaten gezien het geen medisch attest is."

Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is nu een psychologisch verslag niet in aanmerking genomen wordt louter omdat het geen medisch attest is. Dat overeenkomstig artikel 9 ter van de vreemdelingenwet weliswaar medische attesten nodig zijn voor het indienen van een verzoek artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. Dat artikel 9 ter van de vreemdelingenwet inhoudt dat er nog andere dan medische attesten kunnen ingediend worden. Dat de bestreden beslissing aldus niet gemotiveerd is en artikel 9 ter van de vreemdelingenwet schendt.

Dat het advies voorhoudt :

[...]

Dat artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet verkeerd is geïnterpreteerd in het advies waarop de bestreden beslissing steunt, waardoor ook de bestreden beslissing onmogelijk kan gemotiveerd zijn.

Dat artikel 9 ter van de vreemdelingenwet niet vereist dat er direkt levensbedreigende aandoeningen zijn in de betekenis van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte.

Dat men verwijst naar rechtspraak in zake de toepassing van artikel 3 van het E.V.R.M., daar waar artikel 9ter van de vreemdelingenwet een aparte juridische basis is, en aldus een aparte beoordeling vergt.

Dat dergelijk interpretatie niet volgt uit de wet.

Dat gelet op het bovenstaande artikel 9 ter van de vreemdelingenwet geschonden is nu in dat artikel vereisten worden gelezen die niet in dat artikel staan. Dat de overheid geen bijkomende voorwaarden vermag op te leggen die niet in de wet staan. Dat een duidelijke wettelijke bepaling niet moet worden geïnterpreteerd; "Interpretatio cessat in claris", (Cass., 24 maart 1994, R.W., 1995-96, 1451, met noot van OEVELEN A.; Cass. 3 februari 1988, Pas., 1988, 1, nr. 330; Cass., 22 oktober 1976, A.C., 1977, 229; Cass. 28 januari 1977, Pas., 1 584; Cass., 23 december 1966, Pas., 1967, 1 522; Cass., 15 maart 1850, Pas, 1850, 1, 228; Cass., 4 april 1941, Pas., 1941, 1, 120; Cass., 4 maart 1937, Pas., 1937, 1, 78; Cass. Fr., 29 maart 1902, Pas.Fr., 1903, 1, 527; RvSt. Abrassart, nr. 10.261, 14 november 1963; DE PAGE, H., Traité élémentaire de droit privé belge, Brussel, Bruylant, 1963, 11, 557; ERGEC, R., Droit Public, Brussel, U.L.B., 1979-1980, Ui, p. 5 nr. 116) Bepalingen waarvan de betekenis klaar en duidelijk zijn op zichzelf, zijn niet vatbaar voor interpretatie, men interpreteert slechts datgene wat dubbelzinnig is; wie een tekst, welke klaar en duidelijk op zichzelf, niet respecteert, interpreteert deze niet, doch onttaardt hem, vervormt hem.(DE PAGE, H., Traité élémentaire de droit privé, Brussel, Bruylant, 1963, 11, 557). Een rechtsregel kan slechts verkeerd worden geïnterpreteerd omdat de teksten niet duidelijk zijn (RvSt. Abrassart, nr. 102.61, 14 november 1963). Een rechtsdwaling bestaat er juist in zich te baseren op een onjuiste interpretatie van een rechtsnorm, hetgeen evenwel onmogelijk is zo een rechtsvorm duidelijk is.

Een feitenrechter miskent art. 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek zo hij aan de termen van een akte een betekenis geeft die deze termen niet hebben (Cass. 4 maart 1937, Pas., 1937, 1, 78). Dat het uiteraard niet opgaat te lezen wat er niet staat in een wettekst; dat zoiets ingaat tegen de

gerechtvaardigde verwachting van de rechtsonderhorige en dat zoiets gelijkstaat met het invoeren van een rechtsregel met retroactieve werking.

Dat een formele wet een belangrijke rechtshandeling is, geacht te zijn gebeurd met de nodige aandacht, zodat men vermag voor te gaan op wat men leest in de wettekst zelf. Dat het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid vergt dat een duidelijke wettekst niet geïnterpreteerd wordt. Dat het algemeen rechtsbeginsel der rechtszekerheid uiteraard geschonden wordt in zoverre aan een tekst betekenissen te geven niet uit die wettekst zelf blijken. Dat bovendien artikel 6 van het E.V.R.M. (Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, B.S., 19 augustus 1955) en artikel 14 van het BUPO (Verdrag Burgerrechten en politieke rechten, B.S., 6 juli 1983), verdragsbepalingen met directe werking, het algemeen rechtsbeginsel van de rechtsstaat, het algemene rechtsbeginsel welke de retroactieve werking van wetgeving verbiedt, artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek er zich tegen verzetten dat de overheid aan de rechter een interpretatie zou opleggen of pogen op te leggen van een tekst welke niet dient geïnterpreteerd te worden.

Dat men in regel bewoordingen dient te begrijpen in zijn normale betekenis.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaak met arrest nr. 100 560 van 8 april 2013 in de zaak met Rolnummer RvV 117 756 het volgende beslist heeft betreffende de interpretatie van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet : " Ten overvloed moet worden benadrukt dat uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier blijkt dat een deel van de stukken die verweerder onterecht niet in aanmerking neemt er voorts op zijn gericht aan te tonen dat er voor de in het standaard medisch getuigschrift vermelde pathologie geen adequate behandeling beschikbaar is in Armenië. Uit het advies van de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer blijkt dat ook hij deze stukken niet heeft onderzocht. In dit advies wordt immers slechts geduid dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt niet levensbedreigend, kritiek of vergevorderd is. De ambtenaar-geneesheer geeft daarnaast te kennen van oordeel te zijn dat deze vaststelling volstaat om te kunnen besluiten dat de aangevoerde medische problematiek geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat verzoekers geen reëel risico lopen om te worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of hun land van verblijf. De Raad stelt evenwel vast dat hij zich om tot dit besluit te komen baseert op een te beperkende interpretatie aan een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en een verkeerde weergave van de inhoud van twee arresten van de Raad. Een volledige toetsing aan de criteria die bepaald zijn in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werd, ondanks het feit dat verzoekers stukken aanbrachten om hun standpunt te staven dat het ontbreken of de niet toegankelijkheid van de vereiste medische ondersteuning aanleiding kon geven tot een onmenselijke en vernederende behandeling, niet doorgevoerd.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht werd aangetoond."

Dat de Raad van State in een recent arrest geoordeeld heeft :

"7.1. Naar luid van artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk verklaard "indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk".

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft". Anders dan de verwerende partij voorhoudt, houdt deze laatste bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf.

(Parl. St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34) De verwijzing door de verwerende partij naar twee vermeldingen in de memorie van toelichting over de verwijdering van vreemdelingen en de toepassing van artikel 3 van het EVRM, is niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die immers van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden, (ibidem, 35 en 36) Hoe dan ook vormt de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen.

7.2. Te dezen heeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies van 12 april 2012, dat tot de aanvankelijk bestreden beslissing heeft geleid, als volgt geformuleerd:

"Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, geleverd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheids- toestand of het vergevorderde stadium van de ziekte. De in het medisch attest beschreven aandoeningen houden geen directe bedreiging in voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek. Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel". In het bestreden arrest wordt geoordeeld dat de verwerende partij, gelet op dat advies, de aanvraag niet-ontvankelijk moest verklaren en dat zij met de aanvankelijk bestreden beslissing niets anders heeft gedaan dan de wettelijke bepalingen gerespecteerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat artikel 3 van het EVRM een hogere norm dan de Vreemdelingenwet is, dat de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dan ook moet worden gerespecteerd, dat die rechtspraak een zeer hoge drempel in medische zaken hanteert en dat de aanvraag van de huidige verzoeker niet op kennelijk onredelijke wijze niet-ontvankelijk is verklaard, aangezien de ambtenaar-geneesheer heeft gesteld dat de gezondheidstoestand van de huidige verzoeker niet kritiek is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus toegelaten dat een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard, enkel omdat de door de verzoeker aangevoerde aandoeningen geen directe bedreiging voor zijn leven vormen en omdat zijn gezondheidstoestand niet kritiek is, doch zonder dat werd onderzocht of die aandoeningen een reë²¹ risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden. Dit is in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit hetgeen hierboven in punt 7.1 is uiteengezet. Zoals eveneens hierboven is uiteengezet, is de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 3 van het EVRM als hogere norm dan de Vreemdelingenwet absoluut niet dienstig, alleen al omdat die verdragsbepaling geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving verbiedt. Het enige middel is gegrond.

" (RvSt., nr. 223.961 van 19 juni 2013 in de zaak 1.206.372/XIV-34.542).

Dat het advies voorhoudt :

[...]

Dat de bestreden beslissing ten onrechte het criterium van al dan niet hospitalisatie hanteert ter beoordeling van de ziekte ten einde vast te stellen als er al dan niet gevaar voor haar zelf of de omgeving is. Dat juist door behandeling het ondermeer niet tot suïcide gekomen is.

Dat de behandeling uit meer dan psychofarma bestaat, nu ondermeer aangegeven wordt zelfs in doktersattesten dat het een intensieve psychiatrische behandeling betreft, hetgeen trouwens ook niet anders kan gelet op de aard van de ingeroepen aandoening. Dat ook uit het dossier blijkt dat er psychologische behandeling is, ondermeer in het attest van Mevrouw [D.]. Dat hierdoor blijkt dat de bestreden beslissing niet op het geheel van de beschikbare dossier is genomen doch slechts op basis een deel ervan waardoor de bestreden beslissing niet gemotiveerd kan zijn want genomen op een advies die niet alle elementen behandelt."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen:

"Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek laat verweerder gelden dat de verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter § 1 bepaalt als volgt:

[...]

Uit het administratief dossier blijkt dat het medische dossier van de verzoekende partij door de arts-adviseur aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat haar medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld, doordat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

De verzoekende partij levert in haar eerste middel kritiek op het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet zou kunnen gewerkt worden met loutere verwijzingen naar een advies van de arts-adviseur.

Verweerder laat evenwel gelden dat de verzoekende partij met haar kritiek voorbijgaat aan het feit dat het net de bedoeling is geweest van de wetgever dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich bij het nemen van een beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou steunen op het advies van de arts-adviseur.

Terwijl bovendien moet worden benadrukt dat de inhoud van het advies geacht moet worden deel uit te maken van de bestreden beslissing, gelet op het feit dat er uitdrukkelijk naar verwezen wordt en tezamen met de bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht.

"In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient geacht te worden deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen die verzoeker aanvoerde behandeld en genezen zijn of actueel geen behandeling vereisen en dat verzoeker arbeidsgeschikt is en een normaal leven kan leiden. " (R.v.V. nr. 96.555 d.d. 04.02.2013)

De verzoekende partij haar kritiek kan niet worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij kritiek levert op het feit dat geen rekening werd gehouden met het psychologisch verslag van mevr. [D.], laat verweerder gelden dat de arts-adviseur een medische beoordeling van de gezondheidsproblematiek van de verzoekende partij dient te maken, waarbij de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat een attest van een psycholoog, kan worden beschouwd als een medische attest van een arts.

"Verzoekende partij toont niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn of steunt op een foutieve feitenvinding dat, in het kader van de beoordeling door een ambtenaar-geneesheer zoals vermeld in

artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker of het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst en van de mogelijkheden van behandeling aldaar, deze ambtenaar-geneesheer enkel rekening houdt met de medische attesten die hem worden voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer geeft een medische beoordeling van de gezondheidsproblematiek van de vreemdeling. Verzoekende partij toont niet aan dat de attesten van een psycholoog die zij heeft voorgelegd, medische attesten zouden zijn van een arts. Uit de stukken van het dossier en uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de ambtenaar-geneesheer wel rekening heeft gehouden met al de medische attesten opgesteld door een arts, die haar werden voorgelegd. Zoals reeds werd gesteld, is de ambtenaar-geneesheer uitvoerig ingegaan op de psychische problematiek van verzoeker en op de behandelingsmogelijkheid door een psychiater. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing steunt op het oordeel van de ambtenaar-geneesheer die bij de beoordeling van de medische problematiek van verzoekende partij heeft beslist geen rekening te houden met attesten die niet uitgaan van een arts en die niet als medisch attest kunnen worden beschouwd. " (R.v.V. nr. 55.650 dd. 08.02.2011)

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij zich beperkt tot het uiten van algemene beschouwingen, zonder in concreto aan te tonen waar de beslissing volgens haar onredelijk zou zijn.

Het loutere feit dat de verzoekende partij medische attesten heeft voorgelegd, waaruit de verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door de verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd. Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Ethiopië, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

De verzoekende partij houdt nog voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een verkeerde beoordeling zou hebben gemaakt van de graad van ernst die door art. 9ter Vreemdelingenwet wordt vereist opdat een machtiging tot verblijf kan worden toegekend. De verzoekende partij stelt dat het EHRM het voorhanden zijn van een acuut levensbedreigend karakter van een aandoening niet vooropstelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van art. 3 EVRM kan worden vastgesteld.

De verzoekende partij steunt deze kritiek tevens op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die haar stelling zou bevestigen.

Nog los van de vaststelling dat de Belgische rechtsorde geen precedentenrechtspraak kent, en dat de verzoekende partij ook niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die het voorwerp uitmaken van deze rechtspraak gelijkaardig zijn aan deze in casu (daar waar de arts-adviseur in casu immers uitdrukkelijk ook onderzoek heeft gevoerd naar het al dan niet voorhanden zijnde risico op een vernederende of mensonterende behandeling bij gebrek aan behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst), laat de verwerende partij gelden dat de rechtspraak waarnaar de verzoekende partij

verwijst uitgaat van een verkeerde lezing van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM. Tegen verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die deze verkeerde stelling aannemen, werd dan ook cassatieberoep ingesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De verzoekende partij gaat met haar kritiek volledig voorbij aan het feit dat, naast terminologische overeenstemming met art. 3 EVRM ("reëel risico" en "een onmenselijke of vernederende behandeling"), ook de begrippen reëel risico voor het leven of fysieke integriteit in 1993 in de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 werden geïntroduceerd als bescherming tegen schendingen van art. 3 EVRM en dat deze bij het invoeren van artikel 9ter Vreemdelingenwet in 2006 werden overgenomen in dit artikel. Zo kan worden vastgesteld dat de Wet van 06.05.1993 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tezamen met de eerste vorm van subsidiaire bescherming, de begrippen leven en fysieke integriteit in de Vreemdelingenwet introduceerde.

Artikel 63/5, lid 4 en 5 van de Vreemdelingenwet werd door artikel 24, 3° van de wet van 06.05.1993 destijds als volgt gewijzigd:

"In geval van betwisting van de betwiste beslissing heeft de Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of één van zijn adjuncten tevens uitdrukkelijk advies over de eventuele terugleiding van betrokkenen naar de grens van het land dat hij is ontvlucht en waar, volgens zijn verklaringen, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Wanneer de Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of één van zijn adjuncten een beslissing waartegen een dringend beroep is ingesteld, bevestigt, vermeldt hij uitdrukkelijk of de bestreden beslissing en de maatregel tot verwijdering bedoeld in lid 1 en lid 2 uitvoerbaar zijn niettegenstaande elk hoger beroep "

Nopens voormeld artikel staat in de memorie van toelichting bij de Wet van 06.05.1993 het volgende te lezen:

"4. Conformiteit met de Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en met het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen:

(...)

De Commissaris-generaal kan ook alle klachten die gesteund zijn op artikel 3 van de Europese Conventie behandelen (beslissing waaruit de nodige gevolgen worden getrokken) en heeft de speciale verantwoordelijkheid om de bestuursbeslissing waarbij iemands leven, fysieke integriteit of vrijheid op het spel staat aan de meest zorgvuldige en kritische toetsing te onderwerpen. De Commissaris-generaal zal de vrees die iemand koestert voor zijn leven of vrijheid aan een uitgebreid onderzoek onderwerpen (zie artikel 24 van dit ontwerp: de commissaris-generaal geeft advies over de terugleiding van de asielzoeker naar het land dat hij ontvlucht en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar verkeren). "

(Parl. St., Senaat, memorie van toelichting, 1992-1993, n°555-1, p 4-5).

De begrippen gevaar voor het leven en de fysieke integriteit" werden aldus (in een eerste vorm van subsidiaire bescherming) opgenomen in de Vreemdelingenwet, om te beantwoorden aan het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens meer in het bijzonder aan artikel 3 van het EVRM.

Uit de voorbereidende werken van de Vreemdelingenwet blijkt dat men op deze beginselen heeft willen voortborduren bij de omzetting van de richtlijn 2004/83/EG :

"Bij wijze van inleiding moet worden opgemerkt dat de Belgische verblijfs- en asielprocedure momenteel al een aantal indirecte mogelijkheden biedt betreffende het concept subsidiaire bescherming. De omzetting van de richtlijn noopt echter tot de invoering van een formele procedure voor subsidiaire bescherming in het Belgische rechtssysteem.

De Belgische verblijfs- en asielprocedure die heden voor een groot deel op een indirecte wijze de situaties voor subsidiaire bescherming uit de richtlijn dekken, zijn:

(...)

b. het advies over de terugleiding gegeven door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, een onafhankelijke asielinstantie in het kader van het onderzoek van de asielaanvraag in de ontvankelijkheidsprocedure, dit conform artikel 63/5, 4 e lid, van de wet van 15 december 1980.

(...)

c. de machtiging tot verblijf van langer dan drie maand op grond van artikel 9,3de lid van de wet van 15 december 1980, die openstaat voor elke vreemdeling.
(Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, p. 7-8).

Het is dan ook duidelijk de bedoeling van de wetgever in 2006 bij de invoering van art. 9ter Vreemdelingenwet met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen om de toepassing ervan volledig te verbinden aan artikel 3 EVRM, en dus niet enkel met betrekking tot de door de Raad vermelde reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, doch ook met betrekking tot het gevaar voor het leven en de fysieke integriteit waarbij de term "gevaar", bovendien eveneens door het concept "reëel risico " voor het leven en de fysieke integriteit werd vervangen, daarbij nog duidelijker verwijzend naar art. 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM.

"Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). "

(Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, p. 9)

Zie ook : Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, p. 35 en Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, p. 85.

De verzoekende partij laat uitschijnen dat het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet vooropstelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het EHRM wel degelijk stelt dat een gebrek aan een levensbedreigend, vergevorderd, kritiek stadium doorslaggevend is om de toepassing van art. 3 van het EVRM uit te sluiten.

Een actuele levensbedreiging is bijgevolg wel onontbeerlijk om binnen het toepassingsgebied van art. 3 van het EVRM te kunnen komen.

Zoals in het advies van de arts-adviseur terecht werd vermeld, blijkt immers duidelijk uit deze rechtspraak van het EHRM dat, naast het ontbreken van een behandeling in het land van herkomst en het ontbreken van sociale opvangmogelijkheden, ook de actuele gezondheidstoestand bij een uitwijzing van een ernstig zieke kritiek moet zijn alvorens art. 3 van het EVRM van toepassing kan zijn. Dit geldt des te meer sinds het standpunt van de Grote Kamer van het EHRM in het arrest N t. VK van 27 mei 2008 .

In het arrest CEDH, 20 décembre 2011, Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique, §§ 81-86 stelt het EHRM dat [...]]:

"81. En l'espèce, la requérante a été diagnostiquée séropositive en 2003 alors qu'elle résidait aux Pays-Bas. Il ressort des éléments produits devant les autorités internes qu'elle a bénéficié d'un traitement ARV aux Pays-Bas, traitement qu'elle a ensuite arrêté. A ce jour, elle a développé des résistances aux médicaments qui lui avaient été prescrits en première ligne et elle a besoin d'une association de deux médicaments ARV dits de seconde ligne avec lesquels elle est traitée depuis mars 2010.

La Cour constate dans le rapport de l'ARNS (paragraphe 74, ci-dessus) que des médicaments ARV de seconde ligne sont disponibles au Cameroun, mais que leur accès est aléatoire et que, faute de ressources suffisantes et d'un suivi biologique régulier et fiable, la distribution de ces traitements demeure marginale et bénéficie à seulement 1,89 % des patients qui en ont besoin.

La Cour n'est, par ailleurs, pas sans ignorer, ainsi qu'en attestent, s'il en est besoin, les certificats médicaux produits devant les autorités internes et devant elle, que, comme toutes les personnes atteintes par le VIH dans sa situation, priver la requérante de ces médicaments aura pour conséquence de détériorer son état de santé et d'engager son pronostic vital à court ou moyen terme.

82. Toutefois, la Cour a jugé que de telles circonstances n'étaient pas suffisantes pour emporter violation de l'article 3 de la Convention. Dans l'affaire N. précitée, la Grande Chambre a en effet estimé que «le fait qu'en cas d'expulsion de l'Etat contractant la requérante connaîtrait une dégradation importante de sa situation, et notamment une réduction significative de son espérance de vie, n'est pas en soi suffisant pour emporter violation de l'article 3 » et que « l'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier [les] disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les

étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. Conclure le contraire ferait peser une charge trop lourde pour les Etats contractants » (§ 42).

83. Selon la Cour; il faut donc que des considérations humanitaires encore plus impérieuses caractérisent l'affaire. Ces considérations tiennent principalement à l'état de santé des intéressés avant l'exécution de la décision d'éloignement. Dans l'arrêt D. précité, la Cour a tenu compte du fait que le taux de CD4 du requérant était inférieur à 10, que son système immunitaire avait subi des dommages graves et irréparables et que le pronostic à son sujet était très mauvais (§§ 13 et 15) pour conclure que le requérant était à un stade critique de sa maladie et que son éloignement vers un pays qui n'était pas équipé pour lui prodiguer les traitements nécessaires était contraire à l'article 3 (§§ 51-54). En revanche, dans l'affaire N. précitée, la Cour a constaté que grâce au traitement médical dont la requérante bénéficiait au Royaume-Uni, son état de santé était stable, qu'elle n'était pas dans un état critique et qu'elle était apte à voyager (§§ 47 et 50).

Il en est de même en l'espèce. D'après l'attestation médicale de juin 2010 (paragraphe 66 ci-dessus), l'état de santé de la requérante est stabilisé grâce à l'administration des médicaments précités, son taux de CD4 est remonté et elle n'a pas développé de maladie opportuniste. Elle n'est donc pas dans un « état critique » et elle est apte à voyager.

84. La Cour avait également pris en compte dans l'affaire D. précitée la circonstance que le requérant n'avait dans son pays d'origine aucun parent désireux ou en mesure de s'occuper de lui ou de lui fournir ne fût-ce qu'un toit ou un minimum de nourriture ou de soutien social (§ 52). En l'espèce, la Cour constate que la présence d'un éventuel réseau social ou familial au Cameroun qui pourrait prendre la requérante en charge à son retour n'a pas été investiguée par les autorités belges. Cet aspect, relevant de la pure spéculation, ne saurait donc pas entrer en ligne de compte.

85. Eu égard à ce qui précède, la Cour ne dispose en l'espèce d'aucun motif déterminant pour s'écarter de l'approche suivie dans l'affaire N. précitée et ne peut considérer que la présente espèce soit marquée par des considérations humanitaires impérieuses comme celles qui caractérisaient l'affaire D. précitée.

En conclusion, pour la Cour, l'éloignement de la requérante vers le Cameroun n'emporterait pas de violation de l'article 3 de la Convention.

86. Vu cette conclusion et les circonstances de l'affaire, la Cour estime qu'il n'y a pas lieu d'examiner le grief de la requérante sous l'angle de l'article 2. »

Zie ook : Voor een identieke redenering zie ook nog de zaak EO c. Italie (Décision, n° 34724/10 §§34-40).

Zie ook : CEDH, Grande Chambre, 27 mai 2008, N. c. Royaume-Uni, § 50 [...]:

« La Cour admet que la qualité et l'espérance de vie de la requérante auraient à pâtir de son expulsion vers l'Ouganda. Toutefois, la requérante n'est pas, à l'heure actuelle, dans un état critique. L'appréciation de la rapidité avec laquelle son état se dégraderait et de la mesure dans laquelle elle pourrait obtenir un traitement médical, un soutien et des soins, y compris l'aide de proches parents, comporte nécessairement une part de spéculation, eu égard en particulier à l'évolution constante de la situation en matière de traitement de l'infection à VIH et du sida dans le monde entier. »

Zelfs indien het resultaat van het onderzoek van de behandelingsmogelijkheden en sociale omvang immers niet goed is, heeft het EHRM louter wegens het ontbreken van een zeer ernstige actuele gezondheidstoestand vaak besloten dat er geen schending van art. 3 EVRM aanvaard kan worden. Sinds 1997 werd met betrekking tot de uitwijzing van een ernstig zieke dan ook niet meer tot een schending van art. 3 EVRM besloten.

Ook in het arrest van het EHRM I.K. v. AUSTRIA (Application no. 2964/12) van 28.03.2013 wordt duidelijk overwogen dat zijn gezondheidstoestand geenszins een verwijdering in de weg zou staan en dit op grond van de gezondheidstoestand alleen. Markant in deze is dat het EHRM tot een dergelijke conclusie komt zonder onderzoek van de medische faciliteiten in Rusland en evenmin werd de "social support" voor de verzoekende partij in Rusland onderzocht. Enkel rapporten over de algemene veiligheidssituatie in de Chechen Republic werden bekeken.

Een onderzoek van de behandelingsmogelijkheden is bovendien hoe dan ook een inschatting en geen exacte wetenschap en ook een onderzoek van de sociale opvangmogelijkheden is speculatief, omdat dit vaak louter op beweringen gebaseerd is. Ook prognoses over de evolutie van een gezondheidstoestand (zonder wetenschappelijke onderbouw) van behandelende artsen, worden door het EHRM bovendien zeer vaak afgedaan als louter speculatief. (L'appréciation de la rapidité avec laquelle son état se

dégraderait et de la mesure dans laquelle elle pourrait obtenir un traitement médical, un soutien et des soins, y compris l'aide de proches parents, comporte nécessairement une part de spéculation, eu égard en particulier à l'évolution constante de la situation en matière de traitement de l'infection à VIH et du sida dans le monde entier. (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 50)).

De nood aan een actueel reeds vergevorderd stadium of een kritieke toestand lijkt voorts ook niet misbegrepen te zijn door de rechters van het EHRM die het niet eens zijn met het standpunt van de Grote Kamer van hun Hof en de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt eerder afgestemd op de door hun uitgedrukte afwijkende mening dan op de rechtspraak van de Grote Kamer zelf. Nochtans leggen deze rechters zich wel systematisch neer bij dit standpunt van hun Grote Kamer.

In de partially concurring opinion van de rechters Tulkens, Jocienè, Popovic, Karakaç, Raimondi en Pinto De Albuquerque bij het arrest Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique lijken zij, anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, ook geen enkele twijfel te hebben bij het huidige standpunt van het EHRM, dat volledig aansluit bij de interpretatie van de gemachtigde van de Staatssecretaris in casu:

« 3. La Cour admet, ainsi qu 'en attestent, s'il en est besoin, les certificats médicaux produits devant les autorités internes et devant elle, que, comme toutes les personnes atteintes par le VIH dans sa situation, « priver la requérante de ces médicaments aura pour conséquence de détériorer son état de santé et d'engager son pronostic vital à court ou moyen terme » (paragraphe 81 de l'arrêt).

4. Elle observe toutefois que le grief de la requérante tiré de l'article S, fondé sur son état de santé et sur l'absence de traitement médical apte à soigner sa maladie dans son pays d'origine, est un grief similaire à celui que la Cour a examiné dans l'arrêt N. c. Royaume-Uni du 27 mai 2008 (paragraphe 80 de l'arrêt). Dans cette affaire, la Grande Chambre a dégagé des principes concernant l'expulsion des personnes gravement malades et elle a fixé le seuil de gravité de l'article 3 : « [L]e fait qu 'en cas d'expulsion de l'Etat contractant la requérante connaîtrait une dégradation importante de sa situation, et notamment une réduction significative de son espérance de vie, n 'est pas en soi suffisant pour emporter violation de l'article 3 » (§ 42). En d'autres termes, il faut donc des considérations humanitaires encore plus impérieuses et que la personne soit à un stade ultime de la maladie, proche de la mort, pour que l'éloignement puisse, comme dans l'arrêt D. c. Royaume-Uni du 2 mai 1997 qui sert de référence, emporter violation de l'article 3 de la Convention.

5. Comme il n 'est pas établi que tel est le cas en l'espèce, nous nous estimons tenus, afin de préserver la sécurité juridique, de suivre l'approche de la Grande Chambre dans l'affaire N. c. Royaume-Uni

6. Nous pensons cependant qu 'un seuil de gravité aussi extrême - être quasi-mourant - est difficilement compatible avec la lettre et l'esprit de l'article 3, un droit absolu qui fait partie des droits les plus fondamentaux de la Convention et qui concerne l'intégrité et la dignité de la personne. A cet égard, la différence entre une personne qui est sur son lit de mort ou dont on sait qu'elle est condamnée à bref délai nous paraît infime en termes d'humanité. Nous espérons que la Cour puisse un jour revoir sa jurisprudence sur ce point. »

Het EHRM heeft, ook volgens de eigen rechters die het er niet mee eens zijn, en anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorhoudt in de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak, blijkbaar een levensbedreigende situatie op korte termijn ten gevolge een gebrek aan behandeling, zonder dat er actueel levensgevaar is, uitgesloten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geenszins art. 3 van het EHRM te beperkend geïnterpreteerd.

Verweerder verwijst andermaal naar het deugdelijk advies van de arts-adviseur, waaruit duidelijk blijkt dat de door de verzoekende partij naar voor gebrachte medische stukken zeer grondig werden onderzocht, én waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Ethiopie zorgvuldig werd nagegaan.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de arts-adviseur te volgen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet

ongegrond diende te worden verklaard, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hoewel verweerder niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door de verzoekster ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Verzoekster geeft aan dat de eerste bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat in het licht van de aangebrachte elementen en argumenten. Zij stelt hiertoe onder meer dat verweerder uitgaat van een verkeerde interpretatie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – in de zin dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ten onrechte wordt verengd tot aandoeningen die een directe bedreiging inhouden voor het leven of de fysieke integriteit waarbij dringende maatregelen zich opdringen om een acuut levensgevaar te voorkomen, daar waar het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet losstaat van artikel 3 van het EVRM en ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn – waaruit volgt dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd in het licht van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De eerste bestreden beslissing geeft aan te zijn genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze wetsbepaling voorziet volgende toepassingsgevallen:

- (1) een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit deze redactie blijkt dat ook aanleiding kan geven tot het verlenen van een machtiging tot verblijf om medische redenen, de omstandigheid dat er in het land van herkomst of verblijf geen adequate behandeling aanwezig is voor de ingeroepen ziekte of aandoening.

Gelet op het gegeven dat twee afzonderlijke toepassingsgevallen worden voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dient voor beide toepassingsgevallen duidelijk te worden gemotiveerd waarom de ingeroepen aandoeningen hier niet onder vallen. Enkel zo kan ook op zekere wijze worden vastgesteld dat beide toepassingsgevallen werden onderzocht door de ambtenaar-geneesheer. Hieruit volgt ook dat indien de ambtenaar-geneesheer bijvoorbeeld van oordeel is dat bepaalde vaststellingen op grond

waarvan hij besluit dat geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit aanwezig is eveneens gelden om te kunnen besluiten tot de afwezigheid van een reëel risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf, zulks duidelijk dient te blijken. In het andere geval is het de Raad immers niet mogelijk om vast te stellen op basis van welke concrete vaststellingen de ambtenaar-geneesheer tot zijn beoordeling komt voor beide van de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vermelde risico's en kan hij, zonder in de medische beoordeling te mogen treden, zijn wettigheidstoetsing niet langer op nuttige wijze doorvoeren.

De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst in de eerste bestreden beslissing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 7 mei 2013 om te besluiten tot de ongegrondheid van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit advies werd verzoekster samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis gebracht. Aldus dient te worden aangenomen dat het advies, dat wordt onderschreven in de eerste bestreden beslissing, integraal deel uitmaakt van de motivering van deze beslissing.

In het advies gaat de ambtenaar-geneesheer allereerst over tot een weergave van de door verzoekster voorgelegde medische attesten. Vervolgens stelt hij als volgt:

“Bespreking van het medisch dossier:

Uit analyse van het medisch dossier bestaande uit bovenvermelde attesten blijkt dat deze 28-jarige dame van Ethiopische origine last heeft van een posttraumatisch stress-syndroom/psychose. Betrokkene krijgt hiervoor een symptomatische behandeling met psychofarmaca. Dergelijke behandeling heeft geen invloed op de evolutie van het probleem (de evolutie kan zowel positief als negatief zijn). De betrokkene is nooit (vrijwillig of gedwongen) gehospitaliseerd wegens ernstige psychotische decompensatie met gevaar voor zichzelf of haar omgeving.

De trichiasis aan beide ogen werd operatief behandeld met elektro-epilatie en de PUJ stenose rechts werd operatief behandeld met laparoscopische pyeloplastie en stenting. Deze beide problemen zijn aldus niet meer actueel.

Verder wordt melding gemaakt van een hypodense levernodus en kleine ovariumkysten. Beide problemen vereisen geen behandeling.

Conclusies:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer ,nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit bovenvermelde gegevens concludeer ik dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene verbleef, gezien vanuit een louter medisch perspectief, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten niet worden aanvaard (cfr. RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

De Raad stelt vast dat uit het gestelde in het advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de vraag of er sprake is van een aandoening die aanleiding kan geven tot een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf, verbindt aan de graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EHRM. Als uitgangspunt in zijn besluit stelt de ambtenaar-geneesheer immers deze graad van ernst voorop en stelt dat hiertoe sprake dient te zijn van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Hij stelt dat deze graad van ernst niet blijkt.

Daargelaten de vraag naar de link tussen artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, dient evenwel te worden opgemerkt dat het toepassingsgebied van voormelde bepalingen niet geheel kan worden gelijkgesteld.

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat het vaststellen van een ontbreken van een (direct) levensbedreigende aandoening volstaat om de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, inclusief de situatie waar er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt derhalve automatisch kan worden besloten dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van voormelde bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De Raad benadrukt ook dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM. Er is in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet immers sprake van verschillende hypothesen, waarvan de laatste – met name het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst – losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM. De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM, doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (*Parl. St. Kamer*, DOC 51, 2478/001, 34) (RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). De verwijzing in de nota met opmerkingen naar de parlementaire voorbereidingen vermag geen afbreuk te doen aan de duidelijke bewoordingen van de wet.

De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in zijn conclusie vervolgens tot het stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst of verblijf vanuit medisch oogpunt geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en de vaststellingen dat de beschreven aandoeningen niet kunnen worden beschouwd als direct levensbedreigende aandoeningen en er geen contra-indicatie om te reizen en geen mantelzorg kan worden weerhouden. Door louter te vermelden dat bij terugkeer naar het land van herkomst of verblijf er geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling, zonder enige verdere toelichting, blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing niet dat de ambtenaar-geneesheer een ruimer onderzoek heeft verricht dan het onderzoek vereist door artikel 3 van het EVRM naar een directe levensbedreiging. Meer specifiek blijkt op grond van deze motivering niet of de ambtenaar-geneesheer de te verwachten gevolgen heeft onderzocht indien de thans gevolgde behandeling niet voorhanden is in het land van herkomst of verblijf en op welke gronden

hij besloot dat zelfs indien de vereiste behandeling niet voorhanden is in het land van herkomst of verblijf er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Aan de hand van de voorgaande bespreking van het medisch dossier in het advies – waarin, wat de PTSS/psychose betreft waaraan verzoekster lijdt, wordt aangegeven dat deze symptomatisch wordt behandeld met psychofarmaca, dat dergelijke behandeling geen invloed heeft op de evolutie van het probleem en dat verzoekster nooit vrijwillig of gedwongen werd gehospitaliseerd wegens ernstige psychotische decompensatie met gevaar voor zichzelf of haar omgeving – kan de Raad evenmin vaststellen dat aldus op afdoende wijze wordt gemotiveerd in het licht van de vraag of de betreffende aandoening indien een adequate behandeling hiervoor niet voorhanden is in het land van herkomst een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Door aan te geven dat de behandeling symptomatisch is en geen invloed heeft op de evolutie van de aandoening, kan de Raad enkel vaststellen dat de ambtenaar-geneesheer heeft aangegeven dat de door de behandelende arts(en) noodzakelijk geachte behandeling de aandoening niet ‘geneest’ doch enkel aan symptoombestrijding doet, doch hieruit blijkt geen duidelijke motivering dat ingeval de behandeling dient te worden afgebroken omdat deze niet voorhanden is in het land van herkomst er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit een door verzoekster voorgelegd medisch attest van 17 januari 2013 blijkt onder meer dat er sprake is van een medicamenteuze behandeling en van een onbepaalde duur van de noodzakelijke geachte behandeling. Volgens de behandelende psychiater kan/zal er bij stopzetting van de behandeling verder sprake zijn van een verergering van de toestand en een gevaar op zelfdoding. Hierover wordt op geen enkele wijze gemotiveerd in het advies van de ambtenaar-geneesheer. Een formele motivering in deze zin drong zich evenwel op, te meer nu voormeld attest is opgesteld door een gespecialiseerd geneesheer. De motivering dat de aandoening tot hertoe geen aanleiding heeft gegeven tot een hospitalisatie betreft verder *in casu* evenmin een motivering die van aard is dat deze als afdoende kan worden beschouwd om te komen tot voormelde vaststelling.

Het louter citeren van de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan evenmin volstaan als afdoende motivering in het licht van beide toepassingsgevallen van deze bepaling.

De Raad benadrukt dat het aan de ambtenaar-geneesheer toekomt om op voldoende duidelijke wijze te motiveren op welke wijze de toepassing van de rechtsregel op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Het komt niet aan de Raad of verzoekster toe te speculeren over de vraag op welke wijze deze toepassing geschiedde. De Raad kan enkel maar vaststellen dat aan de hand van de voormelde vermeldingen in het advies van de ambtenaar-geneesheer niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd op welke gronden de ambtenaar-geneesheer besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer een adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan verweerder niet worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen betoogt dat wel degelijk uitdrukkelijk én afdoende werd gemotiveerd over het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder blijft ook in gebreke te duiden welke concrete motivering ter ondersteuning van dit tweede toepassingsgeval dan wel zou zijn weerhouden. De Raad herhaalt dat een loutere reproductie in de conclusie van de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet volstaat als afdoende motivering.

Verweerder kan evenmin worden gevolgd waar hij lijkt aan te geven dat verzoekster kennis heeft van de motieven op grond waarvan wordt besloten dat niet is voldaan aan het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Er blijkt aldus niet dat kan worden vastgesteld dat het normdoel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht is bereikt of dat uit het tevens aanvoeren van de materiële motiveringsplicht *in casu* zou volgen dat er geen belang meer is bij het aanvoeren van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt aldus vast dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoende is in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, en dat met name niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd op basis van welke vaststellingen, die de ambtenaar-geneesheer maakt op basis van de voorgelegde medische stukken, kan worden besloten dat de ingeroepen PTSS/psychose geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.3.2. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekster als gevolg van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing terugvalt op de situatie waarin zij als gevolg van de ontvankelijkheidsbeslissing van 11 oktober 2010 opnieuw recht heeft op een attest van immatriculatie model A in afwachting van een nieuwe beslissing ten gronde. Hiertoe kan worden verwezen naar artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Met het oog op een goede rechtsbedeling dient bijgevolg eveneens te worden overgegaan tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen over de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS